

Редко вече се сбирам с хора и всичкото ми внимание е заето с разни дреболии. Моите занаятия са много хлабави. Чета си историята на философията, а покрай туй гледам да прехвърля поетическите произведения на трите полски звезди — Мицкевич, Словацки и Красинский.

И да ти кажа от всички тези блжскания тази ваканция, ако не сторих друго поне полски научих.

Ако се позакърпя с здравето по-сетне ще се впрегна в работата и по-здраво.

При такова състояние по-добро нема да ти кажа и за литературните си занаятия, които теб и по живо ще да интересуват.

Напоследък на pewno си видел моите „Заговезии и Несретник“, които се появиха. Кржстев сега ме подканя да му пратя пак нещо, но аз до толкоз съм станал немарлив, че дори ръкописите си забравих у Райна в Лайпциг. Може би нататък ще ми се отвори ищах към всичко, но пак казвам да позаякна.

В Ново време четох една твоя скица . . . „И убил“, която има това достоинство, че е написана добре. Макар композицията много обикновена, ала не е лишена от простота и поради това — симпатичност. Ти знаеш, че този род разкази далеч вече не ме пленяват, па ако ще би излезли из под перото на Влайкова и Вазова, за това се въздържам от да говоря по на дълго.

Ана Карима — Младежи.

(Продължение и край)

— Комуна . . . Щяли да дойдат и момичета! Това го каза мен за утешение . . . Еленка — и комуна! — думаше си в ума Ванката, прибирайки се у дома си без охота . . .

И той се замисли за Еленка. Не че тя не бе в ума му и до тогава. Напротив, тя бе една постоянна мисъл, що вълнуваше тия дни умът на Ванката. Само че сега той отдръпна на заден план другите си мисли, а се спре само над Еленка. Тъй се казваше студентката, която обичаше. То бе младо